

De Flinke Waker

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog grapjes. — 35. Het kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van tleit. — 38. De Vlucht in ne Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Streng Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering op Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een Vreese Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Colombus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het Spook van de Schelde. — Het Avontuur in het Gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 201. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag een week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort

PRIJS 60 CENTIEM

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode

DE FLINKE WAKER.

I.

Mevrouw Allan keek door het venster. Wat voor een vreemde heer kwam nu door het hek?

En ze was alleen thuis met Klara, de meid. Haar man was op reis tot morgenavond.

Het huis stond hier zoo eenzaam, wel twee uur gaans van het naaste dorpje. We vertellen van menschen, die op een Amerikaansche vlakte woonden.

Mevrouw Allan trad op de deur toe. Maar Wolf, de groote hond, was haar reeds voor. En hij blafte woedend.

— Stil, Wolf! gebod mevrouw Allan.

Het dier gehoorzaamde, maar toch met tegenzin.

Mevrouw Allan deed open. En weer moest ze den hond bedwingen. 't Leek wel of hij den vreemdeling wilde aanvallen.

Mevrouw riep Klara.

— Neem Wolf mee in de keuken! gebod ze.
Onwillig liet de hond zich weg leiden. En in de keuken knorde hij nog.

— Goeden dag, mevrouw. Een trouwen hond hebt ge, zei de heer.

Hij scheen er nog jong uit en reisde te paard. Hij had het dier vastgebonden aan een boom.

— Ja, onze hond is een flinke waker, sprak mevrouw Allan.

— Ik zou u gaarne even spreken...

Mevrouw Allan noodigde den vreemdeling in de voorkamer. En in de keuken blafte de hond.

— Mevrouw, zei de jonge man, ik ben de vertegenwoordiger van het groot bankiershuis Morton uit New-York en bezoek nu de kolonisten. Ik heb zeer voordeelige acties te verkoopen. Daar we veel klanten hebben, ver van de steden, bezoeken we die. Het valt lieden, als u, moeilijk, hier uw spaarpenningen in een bank te plaatsen.

De bezoeker opende zijn valies en haalde er een bundel papieren uit.

— Deze stukken geven goede interest, en ze zullen in waarde stijgen, betoogde hij. Ze zijn van fabrieken, die voortdurend uitbreiding krijgen.

— Mijnheer, mijn man is niet thuis, zei mevrouw. Ik bemoei me niet met de zaken.

— O, dan zal ik wel op mijnheer wachten.

— Hij is afwezig tot morgenavond.

Mevrouw Allan zag niet, dat er een gefonkel kwam in de oogen van den vreemdeling.

— Maar mevrouw, zei de jonge man, mijnheer zal tevreden zijn, als hij de papieren ziet. Ons huis is er een van vertrouwen... En veel kolonisten hebben van deze papieren genomen.

— Ik kan onmogelijk een beslissing nemen, mijnheer, hernam mevrouw Allan.

— Ge hebt toch geld ter beschikking?

Mevrouw Allan vond dit een onbeschaamde vraag.

— Kom terug, als mijn man er is, zei ze, opstaande.

— O, zeker, mevrouw. Neem me niet kwalijk, dat ik u gestoord heb.

Hij legde de papieren weer in zijn valies en buigend ging hij heen.

Wolf blafte oorverdoovend.

— 'k Ben blij, dat die heer zoo gewillig wegging, dacht mevrouw Allan. Hij is dan toch wel cerlijk, ofschoon brutaal. Waarom zou Wolf kwaad op hem zijn?

Mevrouw Allan begaf zich naar de keuken. Wolf stond op een stoel met de pooten op een vensterbank. Door het raam kon hij den vreemdeling zien wegdraven. De hond leek nu een ver-

vaarlijk beest. Zijn oogen waren als met bloed doorloopen en zijn haren rezen overeind.

— Koest nu, Wolf! beval mevrouw. Ga liggen!

De hond gehoorzaamde.

— Wat zou hem toch schelen, mevrouw? vroeg Klara.

— 'k Begrijp het niet... Hij zou dien heer wel hebben willen verscheuren... Hij is nog niet op zijn gemak.

— Die man zag er toch geen landlooper uit?

— Neen, hij was een fijn gekleede mijnheer.

— 't Is vreemd, hé, mevrouw?

— Ja...

't Duurde nog eenigen tijd eer Wolf bedaarde. Toen liep hij weer rustig door 't huis, en wat later mocht hij naar buiten.

Mevrouw Allan begaf zich aan haar naaiwerk. Ja, ze woonde hier eenzaam. Haar man was agent van een groote landbouwvereniging en moest de boeren bezoeken, die de vlakte ontgonnen.

De hoeven, nog uit houten gebouwen bestaande, waren ver van elkaar verspreid. En zoo moest mijnheer Allan dikwijls op reis. Er waren in de streek geen treinen of trammen. Och neen, er lagen zelf geen wegen. En mijnheer Allan deed zijn tochten te paard.

Als hij de verst verwijderde hoeven bezocht, moest hij ginder overnachten, want hij had een dag noodig, om ze te bereiken.

Mevrouw Allan was niet bang. Ze had nooit in een stad gewoond. Ze was de dochter van een kolonist, een landbouwer, die even eenzaam op de vlakte woonde.

Maar ze vond het toch niet prettig, als haar man weg was. Ze had drie kinderen, doch die waren in een stad op de kostschool, ook een heel eind weg.

— Kom, kom, 't is gauw morgen en dan heeft John weer heel wat nieuws te vertellen, dacht mevrouw Allan. En nog vier weken, dan is 't Kerstmis en komen de kinderen naar huis.

Mevrouw Allan keek door 't raam. Weer naderde er een vreemdeling. Hij was wel zindelijk, maar zeer eenvoudig en zelfs armoedig gekleed.

— O, Wolf! riep mevrouw Allan uit.

De hond was buiten en zou zeker ook dezen bezoeker aanvallen.

Ze sprong op en ging haastig naar de deur. Te laat... Wolf liep al naar den man toe. Mevrouw schrok geweldig. De hond besnuffelde den vreemdeling, maar deed hem geen kwaad. Vreemd... Wolf likte den bezoeker de hand en tevreden kwispelde hij met zijn staart.

De vreemdeling bemerkte mevrouw Allan. Hij trad nader en groette beleefd.

— Woont hier mijnheer Allan? vroeg hij.

— Ja, maar mijnheer is niet thuis.

Mevrouw Allan werd toch wat bang. Die man zag er een zwerver uit. Zijn schoenen waren versleten.

Er liepen wel van die kerels, die paarden stolen of vrouwen, die alleen thuis waren, geld afpersten.

— Wanneer zou ik mijnheer dan kunnen spreken, mevrouw? vroeg de vreemdeling.

Hij had goedge, blauwe zachte oogen.

— Als ge overmorgen terugkeert, zult ge hem thuis vinden, sprak mevrouw Allan.

Ze hoorde, dat zijn Engelsch vreemd klonk.

— Ge zijt geen Amerikaan? vroeg ze.

— Neen, mevrouw... Ik ben een Vlaming. Ik ben verleden jaar uit België gekomen en ik heb te Chicago in de fabriek gewerkt en wat geld kunnen sparen. Maar ik ben een boerenjongen, en zou liever een hoeve drijven.

— O, en ge wilt met mijn man over den aankoop van land spreken?

— 't Was mijn plan eerst knecht te worden bij een boer, om de streek te leeren kennen. En men heeft mij 't adres van mijnheer Allan opgegeven en gezegd, dat hij me wel zou kunnen helpen.

— O, ja, dat zal wel, hernam mevrouw. Jammer, dat hij nu op reis is.

Wolf stond daar kalm bij, alsof hij ook luisterde. Vriendelijk keek hij naar den Vlaming op.

— Waar zult ge zoo lang verblijven? vroeg mevrouw Allan.

Ze wantrouwde den vreemdeling niet meer. Ze had zelfs medelijden met hem. En Wolf erkende ook, dat hij een eerlijk man was.

— O, ik zal naar het dorp terug wandelen...

— Dat is heel ver en het wordt avond... Kom eens binnen...

Mevrouw Allan wilde toch eens verder praten met den vreemdeling.

Ze leidde hem in de voorkamer en zette zich in een zetel.

De Vlaming stond voor haar. Wolf bleef buiten, maar had zelfs niet geknord, toen die man in huis stapte.

— Waarom hebt ge België verlaten? vroeg mevrouw Allan.

En de vreemdeling vertelde, dat zijn ouders maar een kleine boerderij hadden. Er was veel te weinig land ginder. Men woonde er te dicht bij elkaar. En velen, die vooruit wilden geraken, weken uit naar Amerika.

Plots haalde de Vlaming een portret voor den dag.

— Dat zijn vader en moeder, zei hij, wat ontroerd.

Mevrouw Allan bekeek de foto. De moeder droeg een muts, de man een zijden klak. Ze leken eenvoudige, maar trouwhartige lieden.

— Zijt gij de eenige zoon? vroeg mevrouw Allan.

— O, neen... Dan zou ik niet vertrokken zijn, want al is de hoeve klein, toch is er veel werk. Vader en moeder zouden het niet alleen af kunnen. Ik heb nog twee broers en drie zusters. Als er minder werk op het land is, maken moeder en mijn zuster kant...

— Kant! Hoe doen ze dat?

De Vlaming trachtte uit te leggen, wat spelwerken was.

— Ge hebt zeker wel honger? vroeg mevrouw Allan.

— Ja, maar ik heb geld. En ik zou liefst, als ge me wat eten wilt geven, het betalen.

— Kom, kom... dat is niet nodig, we zijn gastvrij op de vlakte.

En mevrouw Allan bracht den jongen man in de keuken en liet hem spijs en drank voorzetten. Wolf kwam ook binnen. En hij knikte, als vond hij die vriendelijkheid van zijn meesters uitstekend.

Mevrouw Allan dacht even na. Nog praatte

ze wat met den vreemdeling. Ze hoorde, dat hij Edward Willems heette.

— Luister eens, zei ze, 't is haast donker en ge zijt ver van 't dorp. En dan is dat verloren weg. Blijf hier vannacht.

— O, mevrouw, het is zeer vriendelijk van u, maar ik mag u geen last aandoen, sprak Willems.

— 't Is geen last...

— Als ik dan in de schuur mag slapen...

— In de schuur, wel neen...

— Dat heb ik op mijn reis van Chicago naar hier zoo dikwijls moeten doen.

— Ge zult in huis logeeren...

Mevrouw Allan wilde herbergzaam zijn. Deze jonge man was het waard. Wolf had hem ook gekeurd... en de slimme hond zou zich niet vergissen.

Edward Willems toonde zich zeer bescheiden. Klara stak de lamp op en sloot de blinden. 't Was nu gezellig in de kamer, waar de dienstbode ook zat. Wolf lag rustig bij den haard.

Mevrouw Allan had 't gevoel een goede daad verricht te hebben. Ze had in haar ouderlijk huis dikwijls hooren vertellen, hoe haar grootvader uit Engeland was overgekomen en ook veel had doorstaan eer hij boer werd. Ze moest nu zulke menschen helpen, die een bestaan kwamen zoeken op de vlakke.

Ze praatte met Eduard Willems over zijn huis. En de jonge man scheen blij te zijn te mogen vertellen van zijn ouders, zusters en broeders.

De avond vloog om. 't Werd zelfs laat.

— Ik houd u te lang uit de rust, zei mevrouw Allan.

— O, 't doet me zoo goed weer eens gezellig in een gezin te zitten, sprak Willems. Kan ik morgen werk voor u doen, mevrouw? vroeg hij.

— Maar dat is niet noodig...

— In den hof...

— Wel, de boomen zouden eens gesnoeid moeten worden... Mijn man heeft weinig tijd voor zulk werk.

— O, laat mij 't morgen doen! Thuis deed ik het ook altijd... 't Zal een plezier zijn voor mij...

— We zullen morgen dan zien... Ik zal uw kamer wijzen. En slaap maar eens goed.

Wolf kwam Willems goeden nacht wenschen. Hij likte hem de handen.

Toen mevrouw Allan van boven terug keerde, zei ze tot Klara:

— We hebben een braaf mensch in huis.

— O, ja. Anders had Wolf hem niet binnen gelaten.

— Dat is waar... De hond was dadelijk vriendelijk voor hem. En dien ander wou hij wel verscheuren.

— Een bewijs, dat die kerel niet deugde. Uit ontzag voor Wolf zal hij wel zoo gauw opgehoepeld zijn.

Mevrouw Allan en Klara verzorgden den haard en hadden nog eenige andere bezigheden te verrichten.

Wolf bleef vóór den haard liggen.

De trap kraakte...

— Die man komt naar beneden, zei Klara.

— Ja...

— Waarom zou dat zijn?

De meid werd ongerust. Hadden ze dan toch een bedrieger in huis, die nu wilde stelen, meenend, dat mevrouw naar bed was?

Zou Wolf zich zoo hebben laten bedriegen?

Willems trad binnen en had een revolver in de hand.

— O, mijnheer, mijnheer! kreunde Klara.

Maar Willems zei bedaard:

— Er zijn vreemde menschen bij het huis. Het raam stond nog open, toen ik ze hoorde praten. Ze hebben geen goede bedoelingen, want ik hoorde er een zeggen: « Als de hond op ons afkomt, allemaal tegelijk er op schie-

ten! Hij is de eenige vijand ». En ik heb mijn revolver al vast genomen.

Men reisde nooit ongewapend over de vlakke en door de bosschen.

— O, dan willen ze zeker inbreken, zei mevrouw angstig.

— Ik vrees het...

— Die kerel van heden middag... ha, hij moet 't zijn...

— Wees niet bang, mevrouw, zei Willems. Zie, Wolf merkt ook al onraad. Wij samen zullen u beschermen...

— Maar ik heb ook een revolver, sprak mevrouw Allan.

— Dan zijn we gedrieën... Ik ga onderzoeken, waar ze willen werken.

Wolf begon té blaffen. Hij rees overeind... en vloog de kamer uit naar de keuken. En daar sprong hij naar het raam.

— Ze zijn al bezig in het vensterluik te boren, zei Willems. Ze willen langs hier binnen dringen. Is er boven ook een raam aan deze zijde?

— Ja, antwoordde mevrouw.

— Wijs het me... Ik zal eens zien, hoeveel schavuiten er zijn...

— Maar voorzichtig...

— Ja, ja, mevrouw...

Gedrieën begaven ze zich naar boven. Zacht opende Willems het raam. Hij loerde naar buiten.

— Drie, fluisterde hij. Laat me doen!

Hij loste een schot in de lucht. De kerels sprongen achteruit.

— Als ge meent, dat er hier geen man is, vergist ge u en 't tweede schot is niet meer in de lucht! riep de Vlaming.

Hij hoorde verwenschingen, maar de dieven snelden weg.

— Ze vluchten reeds als hazen, zei Willems. Wat helden!

— Zouden ze niet terug keeren?

— Wel neen! Ze hebben gemeend dat er hier alleen maar twee vrouwen waren.

— Dan kwam die vreemde kerel als spion. Hij wilde zeker uithooren of we geld hadden.

En mevrouw Allan vertelde van de papieren, die de zoogenaamde bankagent te koop aanbod.

— Schelmen, die rondzwerven, oordeelde Willems.

— O, we hebben u misschien wel ons leven te danken, zei mevrouw Allan.

— Wolf zou u ook beschermd hebben.

— Ze hadden hem dadelijk dood geschoten.

— Mevrouw, ik deed mijn plicht en het is Gods besturing, dat ik door uw gastvrijheid hier overnachtte.

Allen bleven op. Wolf bedaarde weer.

— Ga slapen, mevrouw, en de dienstbode ook, zei Willems. Wolf en ik zullen waken, al ben ik overtuigd, dat de deugnieten niet meer durven terug keeren.

— Maar gij zijt ook vermoeid!

— O, dat doet me niets.

Willems bleef de wacht houden met den hond. De nacht verliep zonder stoornis.

Tegen den morgen ging de Vlaming te bed. Na den middag snoeide hij de boomen.

Tegen den avond keerde mijnheer Allan terug. Eerst keek hij verwonderd naar den vreemdeling, maar, toen hij alles vernomen had, werd hij dadelijk de vriend van den Vlaming.

II.

Eenige weken waren verlopen. 't Was tegen Kerstmis en mijnheer en mevrouw Allan reden in een huifkar naar de stad, om hun kinderen af te halen en tevens inkoopen te doen. Klara was naar haar ouders. Eduard Willems had een goede betrekking op een groote hoeve.

Wolf was mogen mee reizen naar de stad...

Het was een tocht van twee dagen. 's Nachts had men in de herberg van een dorp gelogeerd.

Toen de kar door de straten der stad reed, begon Wolf plots te blaffen. Hij wilde uit het voertuig springen. En mijnheer Allan had moeite hem dat te verhinderen.

— Op wien maakt hij zich nu zoo kwaad? bromde zijn baas.

Mevrouw greep haar man bij den arm.

— Ik begrijp het al, zei ze. Daar die mijnheer... het is dezelfde, die toen met de papieren kwam.

— De zoogenaamde bankagent?

— Ja, ja...

— De roover?... Maar vergist ge u niet?

— Neen, ik herken hem duidelijk... En Wolf ook...

— Dat is waar... Dan klaag ik dien deugniet aan. Hij heeft verscheidene landbouwers met zijn papieren bedrogen. En hij en zijn kamaraden hebben natuurlijk ook die inbraken bij de weduwe Macleere en bij boer Strong op 't geweten. We zullen eens zien, waarheen hij gaat...

De kar reed traag. Wolf werd achteraan gedreven. Hij gehoorzaamde, maar bleef brommen.

De heer stapte vlug voort en sloeg een zij-

straat in, maar mijnheer Allan mende zijn paard langs denzelfden weg.

De heer trad in een vrij deftig huis. Op de deur was een koperen plaat met het woord « Bank ».

— Ha, daar is de bank, zei mijnheer Allan. En nu een politieagent aangesproken.

Hij zag er een op een pleintje en stapte af. Zoo kort mogelijk deed hij zijn verhaal.

— Dan spreekt ge op Launders, zei de agent. We wantrouwen hem reeds lang, maar we hebben geen bewijzen. We begrepen het, dat die bank niet deugde. Ik zal dadelijk naar mijn overste gaan. Zeg aan niemand iets van uw ontdekking. Waar logeert ge?

— In het « Hof van Cleveland ».

— O, dat gasthof ken ik. En uw naam?

— John Allan.

— In orde... Men zal u als getuige dagen. Hoe lang blijft ge in de stad?

— Drie dagen.

— Goed zoo! Dus niet praten, want als de sluwe Launders lont ruikt, ontsnapt hij nog.

— O, ik kan zwijgen, verzekerde Allan.

Hij steeg weer in de kar, en reed naar het gasthof.

En na zich wat verfrischt te hebben, begaven de ouders zich naar de kostschool, om hun kinderen te begroeten.

't Was avond. In een mooi huis van dezelfde stad, waren de kamers schitterend verlicht. Men vierde er feest. De dochter was verloofd. En er waren familieleden, vrienden en vriendinnen. Er werd lekker gegeten en gedronken.

Ellen en Tom, het jonge paar, waren de helden van den avond.

Tom was sedert eenige dagen terug van een lange reis. Men had ongeduldig zijn terugkeer verwacht om het feest te vieren.

Een knecht naderde de gastvrouw, die een weduwe was. Ellen had geen vader meer.

— Mevrouw, deze heer vraagt u onmiddellijk te spreken, fluisterde de knecht.

Hij gaf een kaartje. En de dame las den naam.

— Mijnheer Brits, mompelde ze. Waarvoor kan dat zijn?

Vlug ging ze naar de spreekkamer. Er stonden twee heeren en ze keken zeer ernstig.

— Mevrouw Claus, we komen u storen op uw feest, zei mijnheer Brits. En 't zal toch uw geluk zijn...

— Tot mijn geluk...

— Ja... Wees zoo goed Tom Launders hier te ontbieden... Zeg niet, dat wij er zijn...

— Maar dat is alles zoo geheimzinnig... Gij zijt heeren van 't gerecht... Wat hebt ge met Tom te maken? O, zeg het me... Men heeft wel eens raar over hem gepraat, maar na onderzoek moest ik dat voor laster houden. Weet gij dan meer?

— Ja, mevrouw...

— Is Tom Launders niet eerlijk?

— Roep hem! Ge zult alles hooren... Maar zeg hem niet, wie hier zijn.

— Ik zal handelen, zooals ge wenscht. Maar ge jaagt me schrik aan.

— Mevrouw, ge zult ons dankbaar zijn. Haal Launders nu! drong de heer Brits aan.

Tom zat juist een grap te vertellen van zijn reis.

— Kom eens even in de spreekkamer, zei de moeder van zijn verloofde.

— Is er iemand voor mij?

— Ja.

— Wie?

— Kom zelf zien!

— Maar vanavond ben ik niet te spreken!

— 't Is dringend!

Tom stond op.

— Maak het kort! riepen de vrienden.

— O, heel kort! Ik zal dien vervelenden kerel gauw buiten zetten. Nu geen zaken! blufte Tom.

Mevrouw Claus vergezelde hem.

Tom schrok toen hij de twee heeren zag. Hij kende ze wel. En hij begreep dadelijk, dat ze niet, zonder zeer ernstige reden, hem kwamen storen.

— Tom Launders, ge moet ons vergezellen naar het gerechtshof, zei de heer Brits.

— En waarom?

— Gij wordt beschuldigd van aftruggelarij en van inbraak.

— Maar mijnheer Brits! kreet mevrouw Claus.

— 't Is de waarheid...

— Wat gemeene laster! zei Tom. Aftruggelarij en inbraak! En gij komt mij daarvoor lastig vallen!

— Geen laster! Zeer ernstige beschuldiging...

— Tom, hebt ge ons dan zoo bedrogen? vroeg mevrouw Claus.

— Leugens! En ik ga niet mee!

— Aan de deur staan agenten... Moet ik ze doen binnen komen? vroeg rechter Brits.

— Ge komt hem gevangen nemen! kreunde mevrouw Claus.

— Ja...

Plots deed Tom een wilden sprong. Hij liep mijnheer Brits bijna omver. De ander wilde hem

grijpen, maar miste hem. En Tom Launders liep door de gang, snakte een hoed, en kwam aan de achterdeur. Hij snelde door den tuin en vluchtte door een poortje de straat op.

— Ze hebben me nog niet! siste hij. Nu gauw een heel eind weg... Een rijtuig huren in «'t Hof van Cleveland». Daar hebben ze de beste paarden.

Tom Launders kwam aan 't hotel. Hij ging kalm binnen.

Plots klonk wild geblaf uit de achterkeuken. Een hond stormde naar voren.

— O, Wolf! riep een man, die uit de eetzaal snelde.

Het was mijnheer Allan, die immers hier logeerde. De waard volgde hem.

Mijnheer Allan kon nog juist verhinderen, dat de hond Tom Launders naar de keel vloog.

— Houd dat stom beest aan een ketting! schreeuwde Tom woedend.

Hij beefde van schrik.

— Waard, ik heb dadelijk een rijtuig noodig. Laat onmiddellijk inspannen! vervolgde hij. Breng dien hond weg! gebod hij tot Allan. Hij lijkt wel een leeuw...

— Die hond heeft reden om u aan te vallen, zei mijnheer Allan, Tom herkenkend. De hond is kwaad op u, omdat ge als een gemeene dief in mijn woning wilde dringen.

Launders week verschrikt achteruit... Die vreemde man wist alles... En hij begreep eensklaps, dat het nog knorrende beest de hond was uit de vlakke van Pentel.

Mijnheer Allan greep Launders vast.

— Gij zult niet in een rijtuig vluchten, zei hij.

— Laat me los, kerel! schreeuwde Tom. Gij zijt zeker gek!

— O, neen, ik heb heel goed mijn verstand...

— Maar wat is dat? vroeg de waard.

— Deze man is een bedrieger en een inbreker. Ik heb hem aangeklaagd bij de politie en ik ben zeker, dat hij voor 't gerecht wil vluchten.

— Ge zijt een gemeene leugenaar! tierde Tom. Lompe vlegel, zult ge me dadelijk los laten of ik klaag u aan!

— Ik zal om de politie sturen en dan kunt ge me beschuldigen, hernam mijnheer Allan kalm.

Tom Launders wrong zich om zich te bevrijden, maar mijnheer Allan was sterk gespierd.

Zijn vrouw trad ook nader.

— Ja, dat is de man, die mij papieren wilde verkoopen, zei ze.

— Ik ken u niet... ik heb u nooit gezien...

— Zelfs de hond herkent u, sprak de heer

Allan, die telkens Wolf moest aanmanen achter hem te blijven.

Er kwamen nog andere klanten van 't hotel. Ze hoorden, wat er aan de hand was.

— Over dien kerel, loopen er rare geruchten, zei een koopman. Ik kan 't goed gelooven, dat hij een bedrieger is.

— Laster! hilde Launders.

De waard had al om een agent gestuurd. En spoedig kwam deze.

— Tom Launders hier, zei hij. En ze moesten hem gevangen nemen in de woning van mevrouw Claus. Hij vierde er juist feest.

— O, dan is hij nog kunnen vluchten, veronderstelde mijnheer Allan.

— Welnu ja... Ze wilden me aanhouden bij mevrouw Claus, bekende Launders. Het is een schande! Ik ben een eerlijk mensch.

— Dat zullen de heeren rechters onderzoeken, besliste de agent. Maar gij gaat mee. En nu ge al een keer gevlucht zijt, zal ik u ijzeren bandjes aandoen.

— Mij boeien! riep Launders uit.

— Ja, vriend, want ge schijnt zeer hard te kunnen loopen, en ik houd niet van achtervolging...

— 'k Zal gewillig meegaan... Maar mij, een heer, boeien!

— Een heer, die met andere schavuiten

's avonds in een huis wil dringen, meenend, dat er maar twee vrouwen zijn, sprak de heer Allan. Een fijne heer.

— Kom, kom, we praten niet langer! hernam de agent.

Launders werd geboeid en weggeleid.

Verscheidene agenten maakten reeds jacht op hem. En de rechters waren tevreden, toen Tom opgebracht werd. De gevangene loochende alle schuld.

— We zullen morgen alles verder onderzoeken, zei rechter Brits. Nu zult ge in de gevangenis overnachten.

Bij mevrouw Claus was het feest dus gestoord. Ellens moeder had verteld, wat er gebeurd was. Ellen en haar moeder hadden echter reden om verheugd te zijn, dat Tom Launders nog bijtijds ontmaskerd was.

Den volgenden dag werd er in Toms bank een onderzoek gedaan. En de rechters vonden er nagmaakte effecten en andere van fabrieken, die niet bestonden. Een klerk, die er werkte, bekende al spoedig, dat er allerlei bedrog gepleegd werd. En toen kon Launders ook niet meer liegen.

Mijnheer en mevrouw Allan werden tegenover hem gesteld.

En, toen vertelde Launders alles.

Hij verklapte medeplichtigen, met wie hij op

zijn « groote reis » in de vlakte, aftruggelarijen en inbraken had gepleegd.

En die schelm deed zich in de stad als een deftig heer voor, die het vertrouwen won van vrienden en van mevrouw Claus.

Mijnheer en mevrouw Allan en hun kinderen reisden naar huis. Wolf lag tevreden in de kar, als begreep hij, groote diensten bewezen te hebben.

De kinderen waren fier op Wolf. Hij was een goede waker!

Het gezin ging eerst Kerstmis vieren bij de ouders van mevrouw Allan, die op een groote hoeve woonden. En de Vlaming, Eduard Willems, was er ook genood.

Natuurlijk werd in geuren en kleuren het avontuur in de stad verteld.

En ook andere boeren hoorden het nieuws.

Na de Kerstdagen begaf de familie Allan zich naar haar eigen huis. De kinderen hadden een maand vacantie. Dat was zoo lang, omdat ze ver van huis, op school waren. Klara keerde toen ook terug. En ook zij vernam, welk een goed geheugen Wolf had getoond.

Weken nadien kwamen gerechtsdienaren met Tom Launders naar de vlakte. Men onderzocht waar de aftruggelarijen gepleegd waren.

Toen men met den gevangene nabij het huis van mijnheer Allan kwam, barstte Wolf weer in woedend geblaf los. En men moest hem opsluiten.

Nadien hoorde men, dat Tom Launders en zijn medeplichtigen tien jaar gevangenisstraf hadden gekregen.

Eduard Willems bleef de vriend van de familie Allan en van Wolf.

Een jaar later was hij zelf als boer gevestigd en hij trouwde met Klara.

VROUW HOLLE.

Een weduwe had twee meisjes. Paulina was haar eigen dochter en Elza de stiefdochter. Voor Paulina was de moeder altijd goed en vriendelijk. Paulina kreeg steeds haar zin, en werd koppig, lui en hoogmoedig.

De moeder kon Elza echter niet verdragen en schold haar dikwijls uit.

Elza moest al het werk doen. En dan moest het arm meisje uren buiten de deur bij den put zitten en daar spinnen dat het bloed haar uit de vingers sprong. Nu gebeurde het eens, dat haar spoeltje geheel bebloed was; en toen ze het in

den put wilde afwasschen, glipte het haar uit de hand en viel in de diepte neer. Elza begon te schreien, liep naar haar stiefmoeder en vertelde haar het ongeluk.

— Hebt ge 't spoeltje in den put laten vallen, toe rap, haal het dan ook weer op, zei de moeder.

Elza wist niet wat te beginnen, tot zij eindelijk van angst en benauwdheid in den put sprong om het spoeltje weer te halen. Zij dacht eerst dat zij verdrinken zou, en werd flauw. Maar toen zij weer bij haar zinnen kwam, lag zij op een groene weide, waarop wel honderdduizend bloemen stonden. Ze wandelde voort en kwam aan een oven, welke vol brood zat. En dat brood riep:

— Och, haal me er uit, haal me er uit, of anders verbrand ik.

Elza haalde al het brood uit den oven. Ze ging verder en kwam aan een boom, welke vol appels hing en haar toeriep:

— Och, schud me, schud me, want al mijn appels zijn rijp en zullen rotten.

Toen schudde zij den boom dat de appels neervielen. Vervolgens ging zij weer verder. Eindelijk kwam zij aan een klein huis, en zag een oud vrouwtje, dat groote tanden had. Elza wou gaan loopen. De oude vrouw echter riep haar na:

— Wees niet bang, lief kind, blijf bij mij; als

ge al het werk in huis wilt doen, zult ge het goed bij me hebben. Maar ge moet vooral zorgen dat ge mijn bed goed opmaakt en zoo schudt, dat de veeren er uit vliegen; dan sneeuwt het in de wereld, want ik ben vrouw Holle.

Elza deed goed haar werk; hoorde nooit een hard woord en kreeg goed eten en drinken.

Toen Elza een tijd bij vrouw Holle geweest was, werd zij bedroefd, en, ofschoon zij het hier honderdmaal beter dan thuis had, begon zij toch weer erg daarheen te verlangen. En eindelijk zei zij dat tot de oude vrouw.

— 't Is braaf dat ge naar huis verlangt, en omdat ge mij zoo trouw gediend hebt, wil ik zelf u weer naar boven brengen.

Zij nam haar bij de hand en bracht haar voor een gouden poort. Die poort werd open gedaan, en juist toen het meisje daaronder stond, viel er een dichte goudregen. En al dat goud bleef aan haar hangen, zoodat zij er heelemaal mee overdekt was.

— Dat moet gij hebben, omdat gij zoo braaf en vlijtig zijt geweest, sprak vrouw Holle en gaf haar ook het spoeltje, dat in den put gevallen was.

Elza rees naar boven op de wereld, niet ver van haar moeders huis, waar de haan op het dak zat en kraaide:

Kuuk-le-ku, wie zie ik daar?

De goede juffer is 't, zoo waar,

Armoedig is zij heengegaan,

Nu komt zij weer met goud belaan.

Nu ging Elza naar haar moeder, en, omdat zij niet zooveel goud kwam, werd zij ook vriendelijk ontvangen.

Toen de moeder hoorde hoe zij aan dat goud gekomen was, wilde zij aan de luie Paulina ook graag hetzelfde geluk bezorgen. Die moest dus ook bij den put gaan zitten spinnen, en om haar spoeltje bebloed te krijgen, prikte zij zich in den vinger. Hierop gooide zij het spoeltje in den put en sprong het achterna. Zij kwam op de mooie weide terecht. Toen zij bij den oven kwam, riep het brood weer:

— Haal me er uit, of anders verbrand ik.

Maar de luie Paulina antwoordde:

— Neen, 'k heb geen zin om mij vuil te maken, en zij ging verder.

Spoedig kwam zij bij den appelboom, welke riep:

— Schud me, want al mijne appels zijn rijp en zullen rotten.

Maar Paulina antwoordde:

— O, neen! Dan kon mij een appel op het hoofd vallen, en zij ging voort.

Toen zij voor het huis van vrouw Holle kwam was zij niet bang, omdat zij van hare groote tanden al gehoord had, en ze verhuurde zich dade-

lijk als meid. Op den eersten dag deed zij goed naar best, om het goud. Op den tweeden dag begon zij echter al te luiëren; op den derden wilde ze bijna niet uit haar bed en schudde ook vrouw Holle's bed niet zóó, dat de veeren er uitvlogen. Dit begon vrouw Holle gauw te vervelen en zij zond Paulina weg. Het luie meisje dacht dat nu de goudregen zou komen. Vrouw Holle bracht haar ook naar de poort; maar toen zij daaronder stond, werd in plaats van goud een groote ketel met pik over haar uitgegoten.

— Dat is tot belooning voor uw diensten! riep vrouw Holle.

Paulina rees naar boven. En toen de haan op het dak haar zag aankomen, kraaide hij:

Kuuk-le-ku, wie zie ik daar?

De booze juffer is 't, zoo waar,

Heen ging ze, heel mooi opgeschikt,

Ze komt weerom zwart en bepikt.

En dat pik bleef haar heele leven lang aan haar hangen, tot wanhoop van haar moeder en haar zelve.

Maar de mooie Elza trouwde met een prins en heette nu « Goudkopje ».

EINDE.